

Cartes (d'amor?) a Bogart (III)

Toni Roca

Estimat Bogie: Ja veus, ha plogut avui una misèria d'homes i d'estels i el meteoròleg, l'home del temps, que diuen els periòdics, havien anunciat a tot vent i a tot rompre una esplendorosa tempesta d'aigua i un excel·lent acompanyament d'efectes/elements elèctrics. Bé, però encara és d'hora per parlar de forma definitiva sobre aquestes qüestions pensa que només són les deu del matí, segons els rellotges d'Ocean Park. A Los Angeles, aproximadament mitjanit i l'espectacle de les avingudes, el paisatge urbà mostrarà tota la intensitat plena de la ciutat.

I avui, davant l'horitzó de Brooklin, els nens lluny de la remor del carrer 42, ja han sortit a jugar. Des del finestrall els observo amb certa tristesa, tal vegada aquest puta instint matern que diuen que tenim les dones del món, ha començat a bullir al meu interior. Per cert i parlant de mares, ahir em va trucar la meua. Ara viu a Illinois, ella, ja sap, ho va veure l'altre dia a un noticiari que passaven al cinema del poble, la història de les nostres relacions, i fins i tot creu que ja hem creuat el que ella anomena "prova del llit". És molt empenyador, ara que a la fi que ens trobem sortint d'un túnel fosc, que hagi d'aguantar les paraules, també els crits, de la meua pròpia mare. "Crec, Laurie, que tot això que fas amb el Bogart no, està gens bé, tingues en compte que al marge de ser un home casat, bon Déu meu i tres vegades!, el que implica que és una persona irregular i desequilibrada, pensa que té 41 anys, 20 més que tu, pobre nois encara inexperta, jueva de religió, enlluernada pels llums primeres de Hollywood...". Com podràs comprovar, Bogie, tot això sembla ja una clàssica i estúpida història d'incomprensions familiars una mica ridícula, d'altra banda aquesta influència jueva em cansa i em pesa, em posa una mica histèrica. I no és precisament l'hora i el moment adequat per renunciar ni pública ni de forma privada a cap religió. Però això de la sang jueva que corre per les venes pot arribar a ser un argument confós, gairebé ombrívol. No vull pensar més i malgrat el respecte que puc tenir cap a totes les religions del món, en

aquest moment de la meua vida això hauria de passar a segon terme, dir-se com una paperina de carnaval, dins un got d'aigua del Mississipi, per exemple. Imagina't que pugués tenir ara una mena de remordiment de consciència per tot el que ens passa des de la meua arribada a Hollywood i la trobada amb un món alhora desconcertant i vitalista, un món que he pogut contrastar amb el que respirava fa només un parell d'anys al conèixer la ciutat de Nova York i la meua primera actuació teatral a una gran ciutat.

Precisament, abans d'ahir ara que parlo de Nova York, passejant pels voltants de la Sisena Avinguda, a l'alçada del carrer 27, vaig trobar per un casual el club "The dancers". És estrany pensar que fa catorze anys tu anaves molts dies per aquest club, en aquella època encara no m'havia arribat la primera menstruació i, de veritat, el tema de judaisme era tema central a la conversa familiar i tu, amb tota probabilitat t'acostaves a la recerca d'esplendoroses dones que anaven i venien per The dancers. Tal vegada tingui raó la meua mare quan

m'aconsella que et perdi de vista i intenti trobar homes de la meua edat. Però no ho faré, Bogie, no ho faré. T'estimo prou i tinc tanta mala llet davant un cert clima familiar que el meu estat d'ànim pot esclatar d'un moment a l'altre, puc deixar de ser la noia dolça, plàcida que surt a les planes dels diaris de Los Angeles i San Francisco i palpita furiosa justament com la força de les ones del Pacífic en aquell capvespre així m'ho vares dir, com tornar a temps enrere, molt temps enrere, quan navegaves per aquells mars de Brasil, amb el Leviatán, el vaixell que tant et va influir posteriorment...he de reconèixer que la trucada de la meua mare ha tingut la "virtut" d'intranquil·litzar-me, sóc dona que oscil·la entre el virtuosisme de la serenitat i la crueltat de la impaciència. No t'estranyi, doncs, la meua reacció una mica violenta quan varem anar a aquella festa/celebració per haver iniciat després de tants problemes el rodatge de "To Have and Have Not". Temps era temps.

Un abraçada.
Laurie ■

